

- 1892 Narodil se dne 9. září v Libčanech u Hradce Králové jako nejmladší ze sedmi dětí řídicího učitele Václava Antonína Sedláčka (1849-1929) a Terezie, roz. Březinové (1854-1900)
- 1903-1910 Studia na reálce v Hradci Králové
- 1910-1911 Navštěvoval kurs dekorativního kreslení Ely Mikanové-Urbanové, kde se seznámil s Marií Serbouskovou, svou budoucí manželkou
- 1911 V červnu složil zkoušky na pražskou Akademii, ale pro vážnou nemoc přerušil v listopadu studium
- 1912-1919 Studia na Akademii v Praze, nejprve u Josefa Loukoty (1912), pak u Jana Preislera (1913-1914) a posléze ve speciální grafické škole Maxe Švabinského (1916-1919)
- 1914 Cesta do Drážďan, seznámení se s francouzskou malbou od Delacroixe po Van Gogha
- 1915 Povolán k vojenské službě, ale pro nemoc poslán na dovolenou
- 1916 První vystoupení na veřejnosti na výstavě pražské Umělecké besedy, od té doby pravidelně vystavoval na členských výstavách tohoto spolku
- 1918 Složil zkoušku pro učitele kreslení na středních školách, nedlouho působil na Reálném gymnáziu v Křemencově ulici v Praze
- 1919 Přiját za člena Sdružení českých výtvarných umělců grafiků Hollar, účast na členské výstavě, od té doby pravidelně vystavoval na členských výstavách spolku
- 1920-1925 Pedagogické působení na malostranském Reálném gymnáziu v Praze a gymnáziích v Nymburce, Bubenči a Pardubicích
- 1921 Cesta do Berlína
- 1922 Cesta do Mnichova a Norimberka
- 1923, 1924 Cesty do Vídně
- 1925 První samostatná výstava kreseb a akvarelů v Topičově salónu v Praze, svatba s Marií Serbouskovou, absolventkou Umělecko průmyslové školy (prof. Jaroslav Benda a prof. František Kysela), činnou v oboru umělecké paličkované krajky
- 1926 2. cesta do Drážďan, zdravotní dovolená, účast na Bienále v Benátkách (též v r. 1934, 1936, 1956)
- 1927 Jako profesor kreslení odchází na dočasný, později trvalý odpočinek
- 1930 Souborná výstava kreseb a ilustrací v Krásné jizbě Družstevní práce v Praze

- 1932 Samostatná výstava v Alšově síni Umělecké Besedy (další výstavy 1938, 1946, 1953, 1967-68, 1969)
- 1935 Cena Umělecké Besedy
- 1937 Cena Umělecké Besedy
- 1937 Diplome d'Honneur na Mezinárodní výstavě umění a techniky v Paříži
- 1938 Cena Země české pro umění výtvarné
- 1939 Stěhuje se do bytu s ateliérem v Praze
- 1943 Retrospektivní výstava k umělcovým padesátinám, pořádaná Výtvarným odborem Umělecké Besedy v síni Svazu českého díla v Praze
- 1946 Zvolen členem České akademie věd o umění a čestným členem Umělecké Besedy
- 1946 Účast na výstavě československého umění v Paříži
- 1947 Účast na výstavě československého umění v Londýně
- 1948 Samostatná výstava v Bělehradě
- 1949 Retrospektivní výstava grafického díla v SČUG Hollar
- 1954 Laureát Státní ceny za krajinářskou tvorbu
- 1955 Zvolen čestným členem SČUG Hollar
- 1958 Souborná výstava k umělcovým 65. narozeninám ve výstavní síni spolku Mánes v Praze
- 1959 Obdržel titul Národní umělec
- 1961 Samostatná výstava v Sofii
- 1962 Byl mu propůjčen Řád republiky
- 1962 Souborná výstava grafiky v Národní galerii v Praze
- 1964 Dne 13. března zemřela v Praze umělcova žena
- 1968 Cena Václava Hollarova za celoživotní grafické dílo, samostatné výstavy v Berlíně a Djakartě
- 1971 Samostatná výstava v Budapešti
- 1972 Výstava k umělcovým osmdesátinám v Galerii Václava Špály v Praze a ve Varšavě
- 1973 Zemřel dne 3. února v Praze

MUZEUM ZIEMI KŁODZKIEJ W KŁODZKU

Vojtěch Sedláček Malíř domova

Vojtěch Sedláček

(* 9. 9. 1892 Libčany - † 3. 2. 1973 Praha)

Český malíř a grafik. V letech 1911-1919 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze - byl žákem Maxe Švabinského, Jana Preislera a Josefa Loukoty. Po krátkém období, kdy působil jako profesor kreslení na českých gymnáziích, začal od druhé poloviny dvacátých let častěji jezdit do vsi Javornice v podhůří Orlických hor, odkud pocházela jeho choť Marie rozená Serbousková, známá textilní výtvarnice, a později se v Javornici natrvalo usadil.

Budeme-li hledat přesné pojmenování uměleckého kréda Vojtěcha Sedláčka, nazveme jej malířem domova, malířem české krajiny, české vesnice a přírody, prostoupené rytmem ročních dob a selské dřiny. Počátky jeho krajinářské tvorby patří rodným Libčanům.

Inspirován zprvu úrodnou labskou rovinou, z níž zřetelně vystupovala postava člověka srostlého s půdou, našel později Sedláček v Javornici krajinu dramatictější, s členitým terénem a vysokým horizontem, která už před ním zaujala celou plejádu českých krajinářů.

Zde vytvořil dílo, jež se stalo v Čechách tak známé a populární, jako málokteré jiné. Jeho malířský slovník zůstal vždy prostý, ale pramenil, jak to potvrzují jeho vzpomínky, z důvěrné znalosti prostředí a silné citové vazby k zemi a těm, kdo na ni pracují. Snad z toho se zrodily pochopení a náklonnost jeho ctitelů a proto se dočkal obdivu a poct jako málokterý jiný český krajinář.

Vojtěch Sedláček, Vyznání

... Jaro není zelené ani modré. Barvou jara je žlutá, taková zvláštní živoá žluť. Žlutý je podběl, proní z kytěk v příkopech a na vlhčinách, žlutě rozkvétají některé keře a javory a jiva, žlutý je orsej, křivatec, blatouch, petrklíč. Ani vyrazejší tráva není zelená, je nažloutlá. Ale největší krása, takřka nenamalovatelná, jsou pažitky zežloutlé pampeliškami. V mladém osení žlutne ohnice, žlutě rozkvétají lány řepky, a také housata a kachňata se líhnou žlutá. Jarní obloha je modrá, to ano, ale je to modř spíše nafialovělá, kdežto podzimní nebe má modř studenější, nazelenalou. Jarní krajina se velmi rychle mění. Každý den vypadá o hodně jinak. Sotva se stačíš porozhlédnout po kyticích rozkvetlých stromů, už pomalu opadávají. Jaro je krásné, poetické, ale protože je tak prchavé, je vlastně obrazů jarních krajin daleko méně než podzimů. A když rozkvetou konvalinky, vymetá obilí a dostanou nové listy největší spáči našich stromů, duby, to už jaro vlastně končí. ...

... Mám rád také podzimní dny, kdy se po nočním přímrazku – šedivíně vyloupne na oblohu slunce, sice již bledší, ale za poledne ještě dost hřející. Stromy v tom slunečním záření ukazují celou nádheru svého podzimního vybarvení. Světle žlutými lístky se třepatá bříza, zežlátl javor, do oranžova až červeně se zardí třešňovky či habroví na okraji lesíků, v zrezivělých chumáčích listů se zaskví tmavě červené jeřabiny, někde v aleji se zamodrá na skoro holém stromě mrazíkem scvrklá, zapomenutá švestka. Nejkrásnějším šátem, až purpurově fialovým, se odívají v zahradách nebo spíš v parcích škumpy. ...

... Je i dost pohybu v té zimní krajině. Někde v polích projde řetěz střelců, kteří pořádají hon na zajíce a bažanty. Dříve se lidé vracovali z polí až za tmy, často je soumrak překoapil v pilné práci, dokončovali práce na dvoře, vypřáhali a krmili dobytek. Nebo jiný pohyb: po polích obloukem přeletí hejno drobných zpěvavých ptáčků, později se začnou blíže ke vsi stahovat hejna neklidných vran. Začerná se jimi pole, pak něčím polekány vzlétnou a znovu se usadí o kus dál. To však už podzim pokročil k dušičkám: v té době krajina nabírá čím dál tím neodolatelnější tvářnost. Z inkoustově černé oblohy se řinou proudy deště, po nich přijdou šedé, mlhavé dny. Stromy, které předčasný mráz a vítr zbavil posledních listů, stojí holé a krajkové jejich větvi se rýsuje na bělavě šedé obloze. Teď je vhodná doba pro studium stavby jejich peňů, korun. Je možno pozorovat, jak pružně vzpíná své větve jasan, jinak zase javor, zvláštní křivkou ukazuje své větve jablono a zase jinak hrušeň. Každý strom má svůj způsob a zákonitost pro růst svých větví. To všechno je opravdu nepřehledné množství motivů a podnětů k práci malíře a vůbec mi nevdá, že je to táž krajina, naopak: čím déle v ní kreslím a maluji, tím hlouběji do ní vnikám. ...

